

Říjen-listopad

4/2013

CESTPŘÁTELSTVÍ, LOAJALITA

VOLE: SOUKROMNÍCI.CZ
strana i pro sport a karate
kandidát č.9: J

Uvnitř tohoto vydání:

Memoriál J. Fuchse, 2
soutěž a přátelnou konkurenci...

Matěj Říha mistr Evropy 2
WSKU...

O veličinách českého 3
karate...

Život je jako trubka, 3
když do ní nefoukáš...

Četba na pokračování, 4
moje karate

Campy našeho SK:

- Zimní a letní camp je týdenní setkání všech karatek našeho SK, kteří se chtějí družit, chtějí udržovat pevný kolektiv a ti zkušenější pomáhat těm mladším. Naš SK je společenstvím lidí se stejným zájmem a přibližně stejnými tužbami, sdružuje i lidi, kteří se v návaznosti na myšlení pravých bojovníků a samurajů snaží být někým mimořádným. Ne pořád a ne na vždy budete mít šanci být členem takového kolektivu, ale nezapomeňte, že ho děláte právě vy a to i zúčastněním se na těchto akcích.

ZPRAVODAJ SK KESL RYU

„Budte přísní sami k sobě a shovívaví k jiným a nebudete mít nepřátel“ čínské přísloví

NORTH BOHEMIA NOSTALGIÍ ČASU MINULÉHO...

Titulek se netýká samotné soutěže, která byla jako vždy dobře připravená v příjemném prostředí a protože nebylo zbytečných prodlev a finálových bloků, byl tento turnaj i časově zvládnutý na jedničku. Nostalgie částečně padla na skutečnost, že z našich seniorských jedniček se zúčastnila pouze Hanka Vašíčková a i v ostatních kategoriích zachraňovali dobré jméno našeho SK stále ti samí borci, kteří se zasloužili o to, že náš SK v mezinárodní konkurenci skončil z pozice medailového zisku na 6 místě. V mladších žákyních zachraňovala naše zastoupení v této kategorii svoji účastí Anežka Kitzlerová a i když na medaili nedosáhla, prezentovala se určitým výkonnostním posunem a nám nezbyvá než čekat na další posun těch, co dnes teprve začínají. Ve starších žácích nám nezbývalo, než se opět plně spolehnout na novopečeného mistra Evropy Matěje ŘÍHU, který opět jak jinak, než že vybojoval první místo. Dalším již by se dalo říct dodavatelem medailí poslední doby byl Jáchym HOŘÁK, který též určitým výkonnostním posunem vybojoval cenné stříbro v kumite. K Jáchymovi se přidala i Erika HUBKOVÁ, které stejně jako

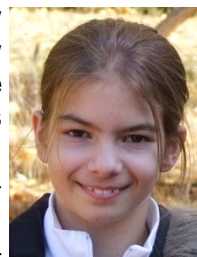
Jáchymovi dělá zatím potíže vyniknout v kata, ale v kumite i ona vybojovala medaili a sice bronzovou. V dorostu neklamala mistryně světa Zuzka AUGUSTINOVÁ a stejně jako Matěj i ona si zvyká na stálý přísun zlatých medailí a ani tento turnaj nebyl výjimkou. Bohužel byla naším jediným záchráncem v kategorii dorostu když J. Slanař se snažil srdnatě bojovat,

ale soupeři byli nad jeho síly a tak zbylo pro něj pouze 5. místo. A tak překvapivě se nám dařilo nejvíce v kategorii juniorské, kde jsme delší dobu měli útlum. Kayka POLANOVÁ zlato v kumite, druhé místo v kata a 5. místo v kata že ny z ní udělalo nejúspěšnější závodnici soutěže. Liborovi PODROUŽKOVÍ sice v katách zastavil další postup hodně dobrý dánský reprezentant, ale v kumite díky skvělému nástupu v první vteřině zápasu nedal soupeři šanci a pohár pro vítěze ho neminul. K úspěchu Hanky Vašíčkové chyběl ten pověstný kousek porazit zahraniční soupeřku a pro ostatní seniory byla asi soutěž příliš daleko a nebo měli důležitější práci a tak medailovou sbírku uzavřeli naši obětaví masters, kteří si i přes své povinnosti a starosti uvědomují, jak

důležité je udržovat klub na předních příčkách ČR. Petr NĚMEČEK sice vybojoval „pouze“ bronzovou medaili, a jeho lehké zklamání byla oprávněné, protože rozhodčí v tomto případě, až na jediného, který katám rozuměl byli úplně mimo. Šárka HUBKOVÁ vybojovala cenný bronz a díky i Kačce Neufingerové, která nastoupila i s lehkou virozou a nakonec i páté místo se počítá. Pokud si všichni, kteří se této soutěže, která je jedna z mála kvalitních mezinárodních u nás nezúčastnili myslí, že zvláště masters si potřebují něco dokazovat nechápou, že oni jsou ti, kteří z vděčnosti ke svému SK, kde je možné se v dobré partě realizovat, jsou ochotni bojovat za svůj klub i přes to, že den z víkendu

by si uměli představit jinak. Díky tedy všem za reprezentaci našeho SK i rodičům, kteří své ratolesti na soutěž přivezli ať třeba Robert Paličku, Jonáše Sanišla a další, kterým se sice tentokrát medailově nedařilo, ale o tom je vlastně celé sportování. Nezbyvá než doufat, že všichni z našeho SK, kteří dělají již nějaký čas karate si uvědomí, že jakýkoliv sport je hlavně o soutěžení a měření vlastní výkonnosti s ostatními soupeři, a na MČR ČABK 17.11. která se koná takřka za rohem v Zárubově ulici se dostaví všichni a pokusí se hledat motivaci k dalšímu tréninku hlavně na soutěžích

MEMORIÁL J.FUCHSE DOBRÁ SOUTĚŽ S PŘIJATELNOU KONKURENCÍ

21.9.Se uskutečnil již druhý ročník memoriálu výrazné osobnosti českého i československého karate Jiřího Fuchse. I když počet 16 karatekū našeho SK na této soutěži nebylo úplně málo, je s podivem, kolik našich borců, hlavně těch mladších i těch nižších STV, nepřijde ani na pražskou soutěž. Pak je na místě otázka, na co vlastně to karate dělají. Je to mimo jiné sport jako každý jiný a bez soutěžení nemá žádnou logiku. Ty vyšší STV nejspíš asi podceňují pražské soutěže, které jsou ne zbytečně pro dobré jméno Prahy a našeho SK. Pokud raději cestují po cizině, nejspíš jim chybí zdravý nacionalismus, myslím tím ten pražský, a pokud se jim zdá soutěž pod jejich úroveň, možná že by si mohli vzpomenout na jeden citát z campu: *“Když pocítíš vlastní velikost, rychle se ohlídní, jestli nejsi na hostině trpaslíků”*. Soutěž samotná velmi dobře zvládnutá a dynamická, i při počtu přes 200 závodníků bylo v 16:00 hotovo. Konkurence přiměřená začátku školního roku. Naše závodníky kumite mimo Libora Podroužka bych nazval jednoruké bojovníky a to i přes desítky i stovky hodin nácviku reálného boje, ale bohužel... V katách bylo z našeho SK několik nadějí na medaile, velkou soutěž si poprvé vyzkoušel Matěj Kučera a

do vyšší kategorie postoupil Pepa Kundrt. Oba musí přestat plašit a půjde to. Na medaili jsme si tedy museli počkat až na starší žáky. Slušný pokrok předvedl Jáchym Hořák a dobře zajel i Robert Palička a pro oba cenná bronzová medaile. V dorostu to bylo ještě úspěšnější, finále si rozdali naši borci a nakonec 2.místo Petr Mičic a vítěz Jakub Slanař. V juniorech nenechal nikoho na pochybách kdo je nejlepší Libor

Podroužek, v mužích dobrým výkonem vybojoval zaslouženě stříbro Martin Beránek. Velkou radost sobě a i našemu SK udělala svým výkonem a následně i vítězstvím Hanka Vašíčková. V kategorii masters neměla Kačka Neufingerová soupeřku a tak to zůstalo na našich mužích. Tomáš Mann si vybojoval třetí místo a favoritovi Petrovi Němečkovi ma-

ličko ujela o postup do finále noha a i když jel skvěle, nakonec z jeho pohledu „pouze“ bronz. Ale takový je život ve sportu. Z kumite bylo medailí dostatečně, ale pocit z výkonů velmi smíšený. Zlato vybojoval Pepa Kundrt, nejlépe špatně, ale samotné finále vyhrál na kontakty soupeře a tak měl štěstí že jsem to nerozhodoval já. Výsledek za nedostatečné krytí by byl obráceně. Ale dějiny se neptají, tak že pohár do-

brý. Ve starších žácích Jonáš Sanislo nebojoval nejhůře prvním utkáním bylo slušné, ale jednou rukou se nevyhrává a tak spokojenost pouze se stříbrem. Jáchym Hořák za tím neměl výraznou šanci proti zkušenému Černíkovi, ale výhra soupeře pouze 1:0 dává určitý optimismus pro jeho další „kumitácký“ vývoj a bronz pro SK také dobrý. Milan Chroustovský sice nastoupil neohroženě, ale proti velmi zkušenému a kvalitnímu Plochovi zatím bez šance. Stříbro za statečnost ale na místě. A tak jediné

kumite které sneslo přísnější měřítko demonstroval Libor Podroužek, pokud ve svém temperamentu najde v sobě ještě více klidu a rozvahy, příště vyhraje i ve finále, ale výkon celkově velmi dobrý a stříbro cenné. Na závěr dvě věci. Pokud jedu na soutěž, naprosto nepochopím a beru to jako neúctu k soupeřům, když si nepřijdu pro medaili z důvodu že někam chvátám. Veškerá výchova a tím chápání morálky sportu a v karate zvláště je v tomto případě ukázkou dnešní ujeté doby a možná že pak je lepší na ty soutěže nejezdit, protože vizitka našeho SK je tím pádem poškozená. Druhou věcí je příliš dlouhá doba minimálního zlepšení jednotlivých borců. Nehleďte jiné rozumy, nevymetejte semínka dalších trenérů, nechtejte zázraky bez vlastního maximálního přičinění. Jednak pak máte zmatek, jednak hledáte cesty jak získávat úspěchy bez tréninků minimálně čtyřikrát týdně. Karate je cesta a pokud nevyhráváte, je to proto, že mu nedáváte maximum a hledáte jiné scestné seberealizace. Karate je cesta a nejde absolvovat dvě cesty najednou. Můžu přebíhat z jedné na druhou, ale pak nakonec nevím kde jsem. Díky všem, kteří přišli reprezentovat nejen náš SK, ale svými kvalitními výkony i PSKe.

MATĚJ ŘÍHA, MISTR EVROPY WSKU a ÚSPĚCH I NA GP PLZNĚ

Když nám JKA kdysi „vyfoukla“ WSKA, jako jedinou soutěž pro styl shotokan, jako mají goju ryu, wado ryu atd. zůstaly těm, kteří preferují shotokan v ČSKe, pouze „oči pro pláč“. Díky světové federaci WUKF, potažmo ČABK je možnost realizovat na ME a MS pouze ve svém stylu. Určitá obava WKF z konkurence z této federace donutila, vzít pod svá pomyslná křídla i federaci WSKU,

tedy stylovou organizaci shotokanu s pravidly WKF. Nás může velmi těšit, že zde již vloni vybojoval

M. Říha a K.Kesl titul mistra světa

ta a letos se Matějovi povedla opět „zlatá rána“ v podobě titulu mistra Evropy. Pokud by někdo snižoval kvalitu těchto titulů vězte, že nic většího se ve stylu shotokan vyhrát nedá. Ne o mnoho menší úspěch se podařil Zuzce Augustinové, na jedné z tří nejprestižnějších mezinárodních soutěží u nás, a sice GP Plzně. V opravdu nabitě konkurenci nenechala Zuzka, mistryně světa

WUKF, nikoho na pochybách, že její výkonnost stále stoupá a stříbrná příčka toho byla důkazem. Pokud jí elán vydrží, určitě o ní nejen v dorostenecké kategorii ještě uslyšíme doma i v zahraničí. Děkujeme za vzornou reprezentaci našeho SK a třeba říct jen houšť a větší kapky. Je třeba i dodat, že nejen talent, ale i skvělá tréninková morálka jsou základní faktory jejich úspěchu.

Na pokračování: O veličinách českého karate, na které nezapomínáme

Respekt a úcta ke všem, kteří to dotáhli v našem oblíbeném bojovém umění opravdu daleko je na místě, ale bohužel nejsou vedeni v síni slávy Českého svazu karate, kde se sice pár nestorů karate najdete, ale nejvíce „mlaďase“ kteří sice někdy vybojovali umístění na MS či ME, ale karate dál nedali nic a mnozí již cestu dó opustili. To nejsou ti, kteří jsou vzorem pro další generace našeho karate, zrovna

tak, jako ve světě pouze staří mistři kteří šli cestou dó budou vždy ti, kteří nám z dějin, či paměti nevymizí. Toto vzpomínání je vzdání holdu těm, kteří sice novodobému vedení ČSKe nic neříkají, ale jejichž práce pro české karate byla výrazná a příklad těchto lidí by měl přetrvávat pro další generace. Jako čerstvý nositel bílého pásu, jsem se svými spolubojovníky vyrazil na československou ligu karate, kde jsme měli možnost shlédnout nejlepší bojovníky kumite ČSSR a mezi jinými byl výraznou osobností mladík Vladimír Panýrek. To se psal rok 1981. Letos se

po mnoha vítězstvích doma i v zahraničí Vladimír dočkal nejvyšší mety. Stal se mistrem světa v kumite masters. Narodil se v dubnu 1958 a karate ho pohltilo v roce 1975 v Rudé hvězdě Praha. Jeho trenérem byl Jiří Fuchs o kterém jsem se zmiňoval ve svých pamětech a s ním tehdy trénovali dnes již nestoři českého karate K. Strnad P. Šnajdr či J. Krbec a další. Tehdy byly v Praze pouze ještě dva oddíly karate a sice Slavia Fel a Uhelné sklady. Po třech letech tréninku se poprvé výrazně zadařilo a Vláda získal v roce 1978 třetí místo na MČSSR a to mělo tehdy opravdu velkou váhu. Jak sám říká Vladimír, začátky byly velmi těžké a prosadit se znamenalo být opravdu nejlepší z nejlepších. Nominace na Bohemii, byla vždy tím nejvyšším vyznamenáním a pouze porážka od mistra světa Montanou ho ne pustila dál. Špičkových soupeřů bylo tehdy nespočetně a žádné utkání nebylo jednoduché zvláště mezi dalšími bor-

ci jako L. Niger, L. Juklik, J. Vrbský, P. Remeš a další o kterých zde ještě v příštím pokračování bude řeč. Velký zlom v dobývání úspě-

chů nastal u tohoto borce v roce 1981. Do 1990 neodešel z vrcholných soutěží ČSSR bez medaile. 1982 Mistr ČR, 1983 mistr ČR družstev atd. Speciální výsledek se mu po dařil na neoficiálním ME v Bratislavě, na západ se tehdy

takřka nejezdilo, kde vybojoval 4. místo 1986 opět mistr ČR, nespočetně titulů přeborníka Prahy a to se tehdy přebor Prahy rovnal takřka MČR. 1983 vítězství na VC Bohemie, které mělo cenu nynějšího ME BRH. Vítězství na VC Ústí n. L. Ostravy a Havířova dnes vypadá na běžnou záležitost, avšak v té době to byla špičková konkurence s desítkami závodníků v kategorii, a tím byly tyto VC na úrovni kvalitních evropských turnajů. V roce 1981 přestoupil do Uhelných skladů které za „vládu“ A. Cihelky aj. Fuch se dosáhl výrazných úspěchů doma i v zahraničí a zde se také zrodilo nespočetně výrazných osobností českého karate M. Kovář, L.

Kovář, L. Nohejl, P. Buchtala, J. Bambule, K. Strnad, M. Štantejský a další. V roce 1990 přešel do nově se vytvářejícího oddílu Dynamo Pan Krác, které soustředilo určitou pražskou „kumitáckou“ špičku. Mimo již jmenované to byli výraznými osobnosti N. Rigsmuth, M. Niger, J. Kábrt, J. Langr, T. Peteráč, R. Bezděk a mnoho dalších. V roce 1993 si odskočil do Lucerny na zápas Kick boxu a nevedl si vůbec špatně, zvláště v situaci, když se pravidla teprve tvořila. V roce 1996 dosáhl naprostého úspěchu na pohár Bohemie, kde našel přemožitele až ve finále s vicemistrem světa Idrizim. Ještě 1998 byl třetí na MČR a 2007 druhý na světovém poháru ve Švédsku. To už se dostavila čtyřlístka a Vláda se začal realizovat v kategorii masters. A i tady exceloval. 2008 získal bronz na ME JKA, 2. místo na MS WUKF v Itálii a **2013 mistr světa v Rumunsku**. Od roku 2007 je vicepresidentem českého svazu Unifigh, který se specializuje na výcvik různých bezpečnostních složek. Vladimír Panýrek, úspěšný reprezentant je nositelem 2. Danu a trenérem 2. třídy. Je to jeden z těch karatistů, jejichž jméno by mělo být napsáno zlatým písmem v síni slávy. Tak snad se jednoho dne dočká on i mnoho dalších, kteří na úctu a respekt z ČSKe stále ještě čekají. Mirek Kovář (vpravo dole) se již síně slávy nedočká, doufám že ostatní ano...

ŽIVOT JE JAKO TRUBKA, KDYŽ DO NÍ NEFOUKÁŠ, NIC Z NÍ NEVYJDE...

Tento citát již hodně dávno pronesl legendární Louis Armstrong. Proč mě napadá stále častěji při trénování karate? Opět se množí ti, kteří tápající ve své výkonnosti hledají berličku pomocí speciálních trenérů, ve speciální čas, hledající speciální metody, které by je bez větší práce vyvihli na medailové pozice a nejlépe ještě na mezinárodní úrovni. Ani mnohdy tragická tréninková docházka, která i tak by byla naprosto nedostatečnou ve všech ostatních sportech, které si dove-

deme představit, nedonutí borce k vlastnímu zamyšlení, co pro sport dělají, co mu obětují a z výsledné rovnice by jim vyšlo, že jim nepomůže ani jiný trenér, pochopitelně ten zázračný, který umí z antisportovců dělat mistry světa, ani semináře Vadesiho či jiných borců, o jejichž tréninkové morálce se jim opravdu může jen zdát. Bezmoc při trénování nesportovců můžeme zažít pouze v karate a proto vděk a úcta k této práci je na místě. Poslušnost u všech sportů jak

se dostat k vavřínu je daná. Jak by řekl A. Schwarzenegger, nejdříve je nutné si „vybrat rodiče“, to znamená dostat dostatečnou tělesnou genetickou výbavu. Po té je nezbytná vrozená inteligence a pak již dřina ve smyslu disciplíny, zodpovědnosti, odříkání, každodenního tréninku a odstraňování vlastních chyb. Nikdy jsem neměl osobního trenéra, jen vůli, chuť být nejlepší a tomu jsem obětoval maximum. Neměli jsem speciální semináře a sensei byl pro nás

ten, který nám řekl jak na to a my to splnili za každou cenu, už jen z úcty a vděku k němu. Až budete opravdovými sportovci, ve svém volném čase naběháte mnoho kilometrů, naposilujete mnoho tun železa a karate bude vaším jediným sportovní cílem a ani pak vám nebude běžný trénink stačit, pak máte špatného trenéra a je třeba se ohlédnout jinde. NE DŘÍVE! Zázraky se nedějí. Staňte se opravdovými sportovci a nemusíte hledat doplňkové tréninky

ČETBA NA POKRAČOVÁNÍ „MOJE CESTA BOJOVÝM UMĚNÍM“

desáté pokračování...zpr. 3/2013

V katách mezi více jak 50.karatis ty postupují do 24 členného semi finále, což je veliký úspěch s přihlédnutím špičkové konkurence jako Hamrský, Volf, Krcho, Čtvrtek, Strnad, Třesohlavý a další. Ale to ještě nebylo vše.Naprosto nečekaně jsem se probojoval do osmičlenného finále a konečně 7. místo byl pro mě jedním slovem sen, protože jak již bylo řečeno, byla tehdy Praha Mekkou československého karate. Moje váha do 65.kg jako vždy nesmírně „na bušená“ a mezi více jak 20 soupeři jsem se cítil jako taťka mezi svými dětmi. Čtyři kola většinou infarktových zápasů však vyzněly pro mě a je tady finále, tedy rozlučka se opravdu povedla. Škoda že finále bylo až odpoledne, kdy už jsem dost unavený.V základním zápasovém času remíza, v prodloužení těsně před koncem soupeřovo jakési mawaši rozhodčí uznal. Faktem však bylo, že za účasti Volfa 1.Dan, Ševčíka MVT Maršíka 1.VT a dalších,to byl úspěch nečekaný a tak o to cennější. Další zimní camp, výborný kolektiv, hodně legrace a opět tmezení kolektivu s našimi nejlepšími skokany na lyžích. Výborně se rozjíždí moji žáci od začátečníků jak v kata tak i kumite. Demonstrací toho byla soutěž na závěr soustředění, které probíhalo ve skvělé spolupráci s klubem TJ Mladí, který vedl bývalý předseda US Vašek Veselka a můj bývalý trenér Viktor Vejvoda. Nakonec Iva Kostínková první,Andy Keslová druhá a v mužích Jirka Kmoch první,Honza Jančařík třetí. Závisťivá poznámka Viktora něco kes-

tmelení s mistrem světa Parmou

lovu klanu mě rozhodně potěšila. Opět závěrečná exhibice pro všechny přítomné v Rýžovišti, opět i několik zanedbatelných zranění, protože jako vždy se demonstro-

valo reálně a naplno. Zvykáme si všichni na skutečnost že proběhla opět naprosto perfektní akce. Jediným „stinným“ okamžikem byla diskotéka, kdy Venca Mráček zcela přemotivován přítomnými děvčaty ve víru tance dělal tak ne předvídané pohyby tvrdého karatisty, že jeho ruka při stála na mém obličejí. K.O. to sice nebylo, protože tenkrát simulování nebylo v módě, ale cestou ke stolu jsem měl o kus hlavy více. I přes omluvu Venci a obdivné pohledy přítomných, co všechno ti železní karatisté vydrží jsem si myslel ně co o... I když moji žáci jsou skvělí a sbírají úspěchy,já si pořád po

bouchnou si mohli i diváci...

koj nedávám a oficiální loučení s kumite sice proběhlo,ale je to pořád srdeční záležitost a tak probování se v mé váze na mistrovství ČSR beru opět jako dosažení určité vysněné mety a k mým 33 narozeninám ten nejlepší dárek. Jenže...jak už to bývá, den před mistrovstvím žaludeční potíže a cesta do Budějovic s šéftrenérem Sugim se natáhla jednou tolik z důvodů přestávek na toaletu.Snažil jsem se podat co nejlepší výkon, ale v prodloužení na cestě k medailím se již nedařilo, ale i tak sedmé místo v mém věku jsem bral jako osobní vítězství. Dalo by se říci sotva uschlo karate gi,je tu další velká událost, a sice přátelské utkání se západoněmeckým Kruftem, který je v NSR na druhém místě týmů. V hale na Cibulkách překvapivě diváků jako máků, a já neponechal nic náhodě a natřel jsem se zahřívací emulzí,aby rozehrátí k utkání bylo dokonalé.Takřka současně se dozvídám,že před soutěží bude nejdříve společný trénink a tak celou akci jsem se cítil na hasičský zákrok. Cenné vítězství nakonec pro nás, ale hlavně z důvodů, že jsme měli vypůjčené

skvělého Vaníčka z Ústí a Janderu z Bohnic. Pro mě osobně ale bylo důležitější že lvča v ženách

první přemožená cihla...

obsadila hned za Němkou a Mon golkou (žijící v Praze) třetí místo. Další super nabídka pro silné zrno z Uhelných skladů a sice exhibice na distanční dostih do Sedlčan.Já mám hned problém, protože ukázka mi koliduje se začátkem školení trenérů 2. třídy, na které jsem byl šéftrenérem Sugim vybrán. A tak s jednak učím anatomii,pravidla,systémy tréninku, první pomoc a další nezbytnosti a současně nacvičujeme, aby ukázka byla co nejlepší. Při nástupu ve složení Já, Ivča, Andy, Jindra, Honza, Roman, Pinky, Faramonti, Melir a Kocábek se nám jen protočily panenky, protože diváků bylo cca tři tisíce. Pokud pomineme moje dobité ruce z demonstrace přerážecí techniky,pak myslím že se akce povedla,dokonce i autogramy jsme rozdali a bez zranění, což tenkrát s naším přístupem být co nejtvrdší bojovníci byl malý zázrak. Vrcholem byl test odolnosti, kdy si do mě mohl bouchnout libovolný divák. Jako vždy vyprovokován potleskem jsem nezapřel exhibicionistu a na přerážení si dal připravit i cihlu, kterou jsem zatím nikdy nelámal. Zlomila se i cihla a tak úspěch byl celý. Pak již otočka a rovnou na školení do Českého Brodu.Ve společnosti V.I.P. karatistů jako Ládi Kováře 1.Dan, Karla Strnada 4.Dan, Pepy Zvěřiny 3.Dan a Vládi Panýrka 1.Dan a dalšími jsem se cítil naprosto skvěle, nikdo se nepovyšoval, a pro moji další trenérskou činnost hlavně večery plné informací naprosto nedocenitelné. Jedině co nás všechny trochu straší jsou podzimní zkoušky a diplomová práce k nim. Na Pohár míru pořádající Uhelnými sklady jsem byl

nečekaně osloven co by ředitel této soutěže, tak že místo sportovního vyžití trochu „bafuňářské“ osobní propagace,ale ani to nebylo na škodu, zvláště,když se ředitel realizoval na ukázce sebeobrany a přerážení, a to bylo hodně zavazující před většinou odborníků na karate. Nakonec ukázka dopadla velmi úspěšně, soutěž výborná s dobrou domácí i zahraniční konkurencí a dokonce jsem se objevili i poprvé v novinách. A zase léto a bez letního soustředění si ho má-

POHÁR MÍRU V KARATE 1987

Václav sportovní přítel,

„Když jsem celou dobu Uhelných skladů byla pověřena Soutěží karate V.I.P. Praha organizací mezinárodního turnaje „POHÁR MÍRU“ v karate, který se koná ve sportovní hale TJ Uhelny, sklady v Praze 5 na Ústředních

I ty „sportovní, jsem odhodlání všem účastníkům zajistit se vše v míru a poraduční mezi námi bez rozdílu politického angažmá a vřelý klavý podporu naše akce MÚM.

Jeně věřím, že srovnání nám připraví v tuze 1. ročníku „POHÁR MÍRU“ vyniklé a hodnotné sportovní setkání.

Touto cestou děkuji všem, kteří se podíleli na přípravě 1. ročníku „POHÁR MÍRU“, organizátorů i socialistické organizací se pomoc a podporu této akce.

POHÁR MÍRU
POHÁR MÍRU

lokdo z nás karatistů dovedeme představit. Jako vždy vedoucí osvědčená dvojice Kesl-Port, i když zařizuje vše jako vždy Kesl. V dost polních podmínkách a bez tělocvičny nás drželo v dobré náladě počasí a tak výjimku tvořilo odpoledne, kdy byl na pořadu kros v lese.Borci tomu nedávali maximum jak si představoval trenér a tak přišel čas pro „relaxační“ běh.Ten skončil lehkým blouděním cca po 14km. Prozíravost trenéra se ukázala v tom, že před během se slečny poslaly domů,ale i tak z třicetičlenného startovního pole doběhlo na základnu sedmičlenné zrno a s okolních kopců se zbytek slézal po celý zbytek večera. Ale ani tato prověrka nezabránila těm nejodolnějším karatekům zúčastnit se večerní diskotéky vzdálené od našeho ubytování čisté 3km. Opět karatisté ovládli sál a zvláště Venca Port,který předvedl tanec ála „Mercury“ a přes to že se jednalo o 2. cenovou skupinu neváhal jít do spodního prádla... Pokračování přístě...